

בית

מרן

ערש"ק
כ"ג תמוז תשע"ט
פרשת מטות
מפסדין: דברי ירמיהו (ירמיה א)
שבת פסח
המנוח ליל חמישי שעה 3:22 3-1 חלקים

עלון מס' 219

לע"נ מרן רבינו עובדיה יוסף זע"א

הרב המקדים: הרב הגאון רבי דוד ברדוגו שליט"א
אב"ד בירושלים

שיעורו השבועי

של מרן הראש"ל הוה"ר לישראל אב"ד בביה"ד העליון
הגאון הגדול רבי **יצחק יוסף** שליט"א
נשיא מועצת הרבנות הראשית לישראל

נערך ע"י: הרה"ג רבי **יצחק לוי שליט"א**
רבה הראשי של העיר נשר | חבר מועצת הרבנות הראשית לישראל

העיר	הדלקת נרות שבת	צאת השבת	רבינו תם
ירושלים	19:25	20:16	21:10
תל אביב	19:23	20:14	21:07
חיפה	19:26	20:16	21:10
באר שבע	19:23	20:14	21:07

אין לקרוא בעלונו בשעת התפילה

השבוע
זכות עלון
"בית מרן" מוקדש ל:
חיים צבי בן רוזה
בריאות הנף והגוש
הרב הראשי של העיר נשר | חבר מועצת הרבנות הראשית לישראל
חייגו: *5290

בקו 'הליכות בית מרן'
הרבנים פה 24 שעות
בשבילכם לכל שאלה
בעניני הלכות בין המצרים
*5293 **שלוחה 1**

- תוכן העניינים:**
- עמ' 4-1** **השיעור השבועי**
מורנו ורבינו רבי יצחק יוסף שליט"א
 - עמ' 5** **פרשת מטות**
הגאון הגדול רבי ברוך שרגא שליט"א
 - עמ' 5** **בעקבות רבותינו**
המקובל רבי אלעזר אבוהצירא זצוק"ל
 - עמ' 6** **מאור ישראל**
הרה"ג רבי ישראל לורי שליט"א
 - עמ' 6** **אקטואליה בהלכה**
הרב אברהם דניאל שליט"א
 - עמ' 7** **לחיות עם האמונה**
הרה"ג רבי י. ישראל לוגאסי שליט"א
 - עמ' 7** **אתגרים בחינוך**
הרב אברהם ברזילאי שליט"א
 - עמ' 8** **בחסדך בטחתי**
הרה"ג רבי יגאל כהן שליט"א

הלכות צום דחוי ובין המצרים

החייבים והפטורים מהתענית. גדר צום דחוי. קטן שהגדיל, יולדת, בעלי ברית, בצום דחוי. אם יש דין שבוע שחל בו כשהצום דחוי. צם בשבת אם יחזור לצום ביום ראשון. אם מותר לתלמיד לחלוק על רבו. מנהגי בין המצרים לספרדים ולאשכנזים

עונג שבת דוחה תענית

א. השנה שבעה עשר בתמוז ותשעה באב חלו בשבת, ומכיון שאי אפשר להתענות בשבת, שהרי אנחנו מצווים על עונג שבת¹, לכן דוחים את התענית ליום ראשון, ומתענים ביום ראשון שמונה עשר בתמוז, וביום ראשון עשירי באב. וכל אדם בריא חייב בתעניות אלו, למרות שהם דחויים, ורק חולה פטור מן התענית. ביום הכיפורים רק חולה שיש בו סכנה פטור מצום, אבל בשאר צומות גם אם אין בו סכנה אבל נפל למשכב פטור מצום, במקום חולי לא גזרו חכמים. היום לעבודות בנין מביאים סינים שיעבדו בחום, אבל יהודי שקראו לו לעבוד ביום התענית 'כחום היום', ואם לא יבוא לעבודה יפטר אותו, אי אפשר בלי פרנסה, והנה באמצע העבודה הוא חייב לשתות מים להכניס נוזלים לגופו שלא יתעלף, יש אומרים שישתה מעט מעט לסירוגין, כדין האנוס בכיפור, אבל מעיקר הדין יכול לשתות כמה שצריך.

קטן שעדיין לא הגדיל

ב. קטן פטור מצום את התעניות הללו שהם זכר לחורבן, כן כתב האליה רבה (סי' תקמט סק"ז), הפרי מגדים (סי' תקמט א"א אות ב, וסי' תקנ א"א סק"ב), החיי אדם (כלל קלג סי' ו), והביאור הלכה (ר"ס תקנ). ד"ין אחת

שמע אותי אומר את ההלכה הזאת ואמר לי שזה היה לו חידוש, בכל שנה הוא חונן את הבן שלו להתענות כמה שעות, והוא התגאה בבית-ספר שהוא צם. הטעם שמחנכים את הילדים במצוות, כמו שכתב רש"י במסכת חגיגה (ו. ד"ה קטן), כדי שיתרגל ויקיים את המצוות כשיגדל, אם לא יתרגל במצוות, כשיגיע לבר מצוה יחסוף הולם... אבל בתענית אנחנו מצפים שעד שיגדל יבוא משיח צדקנו² ויתבטל הצום, ואדרבה, אנחנו מחנכים אותו לצפות לגאולה, לאחר מאה ועשרים שואלים את האדם: ציפית לישועה? (שבת לא.). הרמ"ע מפאנו (סי' קיא) כתב שביום התענית יתנו לילדים רק לחם ומים, אבל אין הלכה כדבריו, הילד בקושי אוכל לחם עם שוקולד... אלא יתן לקטן לאכול מה שרוצה.

חקירה עם נפקא מינה

ג. יש לחקור, בשנה זו שתענית י"ז בתמוז ותשעה באב נדחו ליום ראשון, האם הצום ביום ראשון הוא תשלומין של שבת, או שבשנה כזו חז"ל עקרו את הצום לגמרי משבת וקבעוהו ליום ראשון. ובפרט בעשירי באב שיש טעם לקבוע בו תענית, וכמובאר בגמרא תענית (טז). אמר רבי יוחנן, אלמלי הייתי באותו הדור שקבעו את צום תשעה באב, לא קבעתיו אלא בעשירי, מפני שרובו של היכל בו נשרף, ורבנן סברי אתחלתא דפורענותא עדיפא, עדיף לצום ביום

2 פעם חכם בן ציון אבא שאול זצ"ל פרסם שהמשיח צריך לבוא אחרי פסח, ומי שהוריו גרים בבני ברק לא יסע לשם לחג וישאר בירושלים... ובאותה שנה הרבה חתנים חדשים עשו ליל הסדר לבד, עבר פסח והמשיח לא בא. מרן זצ"ל פגש את חכם בן ציון באיזה חתונה ושאל אותו: רבי בן ציון, מי גילה לך זה לבני? אמר לו חכם בן ציון: רציית לעורר את הציבור שיצפו לגאולה... מרן חיך ואמר לו, שלפעמים אנשים יכולים להתיאש.

שמאל מור בן חיה סינטו- לעילוי נשמת, יובל מנשה בן אביבה ואורית בת דבורה- פרנסה נחת מהילדים רפוש והצלחה, מרים נחמה בת אורית- זוג הגון, לאה ברכה בת אורית- כל הישועות.

תשעה באב שבו התחילה הפורענות, כי הציתו את בית המקדש בתשיעי לעת ערב. ואם כן יתכן שכאשר תשעה באב חל בשבת, התענית נקבעה לעשירי באב. בחקירה זו יש כמה נפקא מינה להלכה³, והיא מוזכרת באחרונים, ומהם: מנחת חינוך (מצוה שיג), מהרש"ם (ח"ג סי' שסג), דברי מלכיאל (ח"ה סי' קל), אבני נזר (סימן תכו), התעוררות תשובה (הא"ח סי' שנג), ציץ אליעזר (ח"ט סי' כז ח"י סי' מד), שבט הלוי (ח"ד סי' עב אות ב, וח"ו סי' ע אות יג), חזון עובדיה (תעניות עמ' ט).

תשלומין

ד. מצינו דין תשלומין בהלכות תפלה, אדם שלא התפלל שחרית מחמת אונס⁴, כגון שהיה לו חום ונדרם, או שהיה צריך לקחת כדור שינה ולא הצליח להתעורר עד שעבר זמן תפלת שחרית⁵, יתפלל עמידה אחת למנחה ועוד עמידה תשלומין לשחרית, והוא הדין אם לא התפלל מנחה מחמת אונס מתפלל ערבית שתיים. ואם לא התפלל גם מנחה וגם ערבית ונזכר בשחרית, יתפלל תשלומין לשתיים, ובלבד שיעשה על התשלומין של מנחה תנאי של נדבה. ויש לחקור אם גם צום דחוי הוא תשלומין, או שבשנה שהצום חל בשבת קבעוהו לגמרי ליום ראשון.

קטן שהגדיל

ה. נפקא מינה ראשונה בחקירה זו, לענין קטן שהגדיל ונעשה בר מצוה בתאריך י"ח תמוז או י' אב⁶, האם חייב לצום, אם נאמר שהצום מדין תשלומין, הלא בשבת היה פטור ממצוות ולא יצטרך להשלים, אבל אם עקרו את הצום מ"ז בתמוז ל"ח, או מט' באב ל"י, יהיה חייב לצום שהרי הוא כבר גדול.

יולדת

ו. נפקא מינה שניה, יולדת שלושים יום אחר הלידה פטורה מכל הצומות מלבד יום הכיפורים, ויש לדון באופן שיום השלושים מהלידה חל בדיוק בשבת שחל בו התענית, אם עקרו את הצום וקבעוהו ביום ראשון חייבת, שהרי היא יכולה להתענות, ואם הצום מדין תשלומין לכאורה היא פטורה.

שבוע שחל בו

ז. נפקא מינה שלישית, בשנה זו שצום תשעה באב דחוי, אם יש דין "שבוע שחל בו תשעה באב", אם נאמר שעקרו את הצום ל"י אב, השבוע שלפניו הוא לא שבוע שהצום חל בו, אבל אם נאמר שהצום הוא תשלומין, אם כן השבוע שלפניו נחשב "שבוע שחל בו תשעה באב", ואמנם לא צמים בשבת כי 'אריא הוא דרביע עליה', אבל מכל מקום ינהגו בשבוע שלפניו דיני שבוע שחל בו תשעה באב.

בעלי ברית

ח. נפקא מינה רביעית, ברית שחלה מחר - בצום דחוי, האם מותר לבעלי הברית - אבי הבן המוהל והסנדק - לאכול, אם הצום נקבע ל"ח תמוז הוא כמו צום רגיל שלא יכולים לאכול, וכן חתן בתוך שבעת ימי המשתה צריך לצום, כמו שכתב הריטב"א (סוף תענית) שלא יבוא רגל של יחיד וידחה אבלות של רבים, אבל אם נאמר שעיקר הצום ב"ז תמוז והצום שלמחרת הוא בגדר תשלומין, יש להקל לבעלי ברית ולחתן לאכול ביום זה.

צם בשבת

ט. נפקא מינה חמישית, כאשר ראש השנה חל בשבת שלא תוקעים בשופר, אלא רק ביום השני, מי שעבר ותקע בראש השנה, הפוסקים דנים אם קיים מצוה, או לא קיים, כי חכמים עקרו לגמרי את מצות שופר מראש השנה שחל בשבת. והוא הדין בדיני תענית, אדם שטעה וצם בשבת ט' באב, והנה במוצאי שבת הגיע לבית הכנסת וראה את כולם על הרצפה, מה קרה? אומרים לו: צום! אומר: אני כבר צמתי בשבת!... אם חכמים עקרו את הצום ליום ראשון לא עלה לו הצום, אבל אם הצום ביום ראשון הוא בתורת תשלומין, הוא התענה ביום התענית עצמו ולא צריך להשלים.

הלכה למעשה

י. כעת נאמר את ההלכה בכל הדינים שהזכרנו. לגבי קטן שהגדיל, מצאנו מחלוקת בין מהר"ם מרוטנבורג להרא"ש (פ"ג דמועד קטן סימן צו), בענין קטן שנפטר אחד מקרוביו - אביו או אמו אחיו או אחותו - בהיותו קטן⁷, ובאמצע שבעת ימי האבלות הגדיל, לדעת מהר"ם חייב להתאבל שבעה ימים⁸. ולדעת הרא"ש פטור, כיון שבשעת החיוב היה פטור⁹. וכן פסק מרן השלחן ערוך (יו"ה

7 קטן יכול לומר קדיש לעילוי נשמת קרובו 'ברא מזכה אבא', אבל לא מחנכים אותו לדיני אבלות, כי עד שיגדל יבוא המשיח ויהיה תחיית המתים. ולכן הוא חייב בתלמוד תורה, אבל בדרך כלל לא שולחים אותו לתלמוד תורה, כי מבחינה רגשית אין הדבר שייך. ומקריעים לו מפני עגמות נפש של הרואים, שיצטערו על כך שקטן זה נעשה יתום.

8 ויותר מכך כותב, שגם את דיני השלושים - שלא מסתפרים, ולא שומעים כלי שיר אם זה אחיו או אחותו - מונים מיום שנהיה בר מצוה. ולכל הדעות האזכרה היא במלאת שלשים יום, וגם אם חל בחול המועד יעשו אזכרה, יעשו לימוד וברכות בלי הספדים.

9 הוא מדמה למבואר בפסחים (צג). גר שנתגייר בין שני פסחים, וכן קטן שהגדיל בין שני פסחים, חייב לעשות פסח שני, דברי רבי, רבי נתן אומר: כל שזקוק לראשון זקוק לשני, כל שאין זקוק לראשון אין זקוק לשני, שואלת הגמרא במה הם חולקים? ועונה: רבי סבר שני רגל בפני עצמו הוא, רבי נתן סבר שני תשלומין של ראשון הוא, אבל אינו מתקן את הראשון. גר צריך להתגייר כפי הדין ולקבל עליו עול תורה ומצוות, ושיהיה אומדנא דמוכח שישמור מצוות. השבועות יהודי כדי שיוכל לבשל באיזו מסעדה ולא יהיה בישולי גוים, וקם רעש במדינה, הוראות. יש מיעוט של המיעוט מהאתיופים שיש חשש ליהדותם, גם האתיופים עצמם מודים שנתערבו בהם גוים, לכן עושים בירור יוחסין, וכן הדבר גם אצל העולים מרוסיה. צריך לברר: היכן גרתם? הסבתא דיברה אידיש?... לא כל אחד שיבוא מחו"ל ויאמר שהוא יהודי נאמין לו, צריך לברר, אבל הרבנות הראשית אף פעם לא דרשה בדיקת ד"א מהרוסים, מי שאומר כך זה שקר וכזב! רב אחד ביקש מעולה אתיופי שהיה לו חשש על יהדותו, שיביא אישור שהוא יהודי כדי שיוכל לבשל באיזו מסעדה ולא יהיה בישולי גוים, וקם רעש במדינה, הגישו עליו בג"ץ. אנחנו ברבנות הראשית דיברנו על הנושא והחלטנו: כל אחד שיש עליו צד של ספק אם הוא יהודי או לא, זכותו וחובתו של רב המקום לברר, לא משנה מה צבע עורו, ולא משנה אם הוא אתיופי הוא רוסי, ורק אם יש חשש צריך לבדוק. אבל כשאין חשש על יהדותם, אסור לעשות שום אפליה חס ושלום, הרי מרן זצ"ל (ביביע אומר ח"ח חאה"ע סימן יא) פסק שהעולים מאתיופיה הם יהודים גמורים, וכן אנחנו מנהיגים ברבנות הראשית, ולכן צריך לקבל אותם לתלמודי תורה שלנו ולשיבות ואסור להטיל עליהם כתם סתם, וגם הרב משה פינשטיין (אה"ע ח"ה סימן א) הורה שמצוה לקרב אותם.

3 כמה פעמים הדגשתי שחקירה בלי נפקא מינה, זה סתם פלפולי סרק.

4 שינה נחשבת אונס ומועיל לו תשלומין, אבל אם לא היה אונס, כגון שהעירו אותו והוא המשיך לישון, הפסיד את התפלה ולא יתפלל תשלומין, ואם יתפלל מנחה שתיים, עונו כפליים...

5 תפלת עמידה של שחרית זמנה עד חצות, ורק ברכות השחר וברכות התורה זמנם כל היום.

6 נעשה בר מצוה מצאת הכוכבים, גם אם הוא נולד בשעה אחרת. ואמנם דעת שאילתות דרב אחאי גאון (פרשת בחוקתי שאילתא קטן) - מלפני למעלה מאלף שנה - כתב שקטן נעשה בר מצוה אחר שלש עשרה שנה מעת לעת, ואם נולד בשש בצהריים נעשה בר מצוה רק בשעה שנוולד, ואם קראו לו להשלים מנין לפני השעה שנוולד לא יצטרף. וכן דעת מהר"ם ברונא (סי' קצז), וכן משמע מהתוספות (ר"ה י' ד"ה בן כ"ד חדש). אבל להלכה אנחנו תופסים שאין צריך מעת לעת, וכמו שכתבו הרשב"ץ (בפסקי לנדה ס"פ יוצא דופן) והרשב"ש (בבספר 'בין שמועה בקוץ' תיקון סופרים ד"ס ע"א), וכן מבואר מדברי הרמב"ן והרשב"א (נדה מו:), ועוד. וכך כתבו גם האחרונים, מהם: הב"ח (ס"ס נג, ובתשובה סי' קמה), והסמ"ע וש"ך (ח"ו ר"ס לה), וכן הט"ז (סי' נג סק"ו) והמגן אברהם (ס"ג יק) והאליה רבה (ס"ק יב). לכן אנחנו לא חוששים לדעה שנעשה בר מצוה מעת לעת, אפילו לחומרא, בכל דבר יש כמה דעות, ואם נחשוש לכולן אין לדבר סוף.

אמנם בשלחן ערוך הלכות עדות (ח"ו סי' לה סעי' א) מבואר שמלבד גיל שלש עשרה, צריך גם שיביא שתי שערות, אבל אנחנו סומכים על חזקה דרבא, שמן הסתם בגיל שלש עשרה הביא שתי שערות. ואמנם לדעת הפנן אברהם (סימן לט סק"א, וסימן נה סק"א), וסימן קצט סק"א, וסימן רעא סק"ג) חזקה זו מועילה רק לדרבנן, ואילו לדאורייתא צריך לבדוק אם הביא שתי שערות, ואין לסמוך על החזקה כיון שאינה חזקה גמורה. אבל להלכה אנחנו תופסים שהיא חזקה אלימתא, ומועילה גם לדאורייתא.

דרך אגב, מנין שאדם מתחייב במצוות מגיל שלש עשרה שנה? במשנה מסכת אבות (פ"ה משנה כא) אמרו: בן שלש עשרה למצוות. ופירש רש"י (שם) שהוא כמו שמצינו בפסוק: ויקחו שני בני יעקב שמעון ולוי אחי דינה "איש" חרבו, ואז היה לוי בן י"ג שנה. וכן משמע מפירוש רש"י במסכת נזיר (כט:). מיהו הרא"ש בתשובה (כלל טז סי' א), כתב, שהוא בכלל מה שאמרו (עירובין ד). שכל השיעורים הלכה למשה מסיני, כמו שיעור טפח וכית וכביצה וכיוצא בזה שהם הלכה למשה מסיני, כך שיעור הגיל לחייב במצוות הוא מהלכה למשה מסיני.

וכו'. עכ"ל. ועוד כתב שם הש"ך שאין להורות הלכה נגד רבו אם לא ביקש רשות והתרחק ממנו ג' פרסאות. ופשוט שכל האמור הוא על החולק עם סברא וראיה, כי בלי זה גם על חבירו אסור לחלוק.

כך היא דרכה של תורה!?

יג. סיפר לי חכם אחד על רב שחיבר ספר ורצה ממנו הסכמה, אחת התשובות בספר היתה בדין ברכת הבמבה, והביא את הגמרא בברכות (לה). על תמרים שמיעכן ונקראים טרימא שברכתם בורא פרי העץ, ורש"י שם כתב: תמרים שמיעכן קצת, אבל לדעת הרמב"ם (פ"ח מהל' ברכות ה"ד) אפילו מיעכן לגמרי מברך העץ. וכן פסק מרן בשלחן ערוך (סי' רב סעיף ז), והרמ"א פסק כהתרומת הדשן (סימן כט) שפסק כרש"י. וכתב בשו"ת בני יהודה עייאש (ה"ב סי' צא) שקיבלנו הוראות מרן ותמרים שמיעכן לגמרי ברכתם העץ. בא רבינו יוסף חיים ברב פעלים (ה"ב ס"ח כה) ובבן איש חי (פרשת פינחס אות יב), וכתב שאומרים סב"ל נגד מרן, ויש לברך שהכל. ומעתיק אותו הכפ החיים (סי' רב ס"ק נז). אותו רב הביא אותם בספרו, ולכן הכריע שברכת הבמבה שהכל. אותו חכם שעבר על ספרו שאל אותו: אתה לא מכיר את הספרים של מרן זצ"ל? מרן ביביע אומר (ח"א האו"ח סימן יב אות ז, וח"א האו"ח סי' כט, ועוד) וביחוד דעת (ה"ב ס"ס כא בהערה, וסימן לה ד"ה אולם) הביא בשם המגן אברהם (ר"ס ר"ו סק"א) ועוד מגדולי האחרונים, שכל שאינו משקר בברכתו כולם מודים שאין לומר סב"ל. דוקא כמהין ופטירות שבירך האדמה, זה ברכה לבטלה כי גדלו במים ובאוויר, אבל תמרים וכן במבה אף ששינו צורתם, סוף סוף הגיעו מהעץ או מהאדמה, ואין לומר בזה סב"ל. אותו רב ענה לו: אני חייב לשמוע ליחודה דעת? אני חולק עליז! איך אתה חולק, אם עד עכשיו לא ידעת כלל ממה שהוא אומר. מי אתה? איך אפשר לחלוק בלי שום ראיה? ועוד, מה אתה מדמה במבה לתמרים שמיעכן, הרי מדברי רבינו ירוחם (נט"ו ה"ב, דקמ"ג ע"א) מוכח, שכל דבר שאי אפשר לאכלו בלי הריסוק או הניפוח ברכתו לא משתנית, במבה עשויה מגרגרי תירס של פופקורן, ואי אפשר לאכלם אלא רק על ידי ריסוק, ואחר הריסוק מכניסים אותם לצינור עם מאה מעלות חום ושם העיסה מתנפחת, וכשיוצאת כמו צינור ארוך יש שם כמו מאוורר שחותך אותו לחתיכות קטנות ומתקבלת הצורה של הבמבה, ורק אז מזלפים חמאת בוטנים על הבמבה. וכך תהליך היצור בכל סוגי הבמבה, לא יתכן להכין אחרת. גם התרומת הדשן (סי' כט) כתב בשמים כתושים בדבש ברכתם האדמה, כי הבשמים לא ראויים לאכילה כמות שהם. וכן משמע בדברי הכסף משנה (פ"ח מהלכות ברכות ה"ה) בדין הסוכר. וכן כתב החיי אדם (כלל נא סי'), וכן משמע מהביאור הלכה (סי' רד סעיף יא). הוא לא ידע כלום מהפוסקים האלו וחלק, תחפש! זה נקרא לחלוק כדרכה של תורה!?

מחלוקת שאינה לשם שמים

יד. יש חכם אחד שמרבה לחלוק על מרן זצ"ל, והשבוע הנהג שלו סיפר לי שהיה לוקח אותו ממקום למקום, ותמיד כשהיו אומרים לו הלכה בשם מרן זצ"ל, מיד היה אומר איפכא מסתברא, אפילו שלא היה מונח בסוגיא כלל, וכך עשה במאות מקומות. על כזו שיטתיות יגידו אחר כך שחלק כדרכה של תורה... פעם מרן זצ"ל אמר לי על אחד הרבנים שחולקים עליו הרבה: תדע שיש מזל שלא כתוב עשרת הדיברות ביביע אומר, אם היה כתוב שם עשרת הדיברות גם על זה היה חולק... מה שאמרו שכן יכול לחלוק על אביו, תלמיד יכול לחלוק על רבו, זה אחר התבוננות. רבות! כשתלמיד או בן חלק על אביו או רבו - מרן זצ"ל, על הרוב ראיתי שהרב צודק, רק התלמיד או הבן הזדרז לחלוק ורצו להיות עצמאיים, "מתי אעשה גם אנכי לביתי"... אם אביו או רבו חי, יתכן שצריך ללכת להראות לו את הראיה, ואם דחה אותה יקבל האמת ממי שאמרו, לא יתעקש.

בין המצרים

טו. מנהגי האבלות בימי בין המצרים מתחלקים לשלשה, מ"ז תמוז עד ראש חודש אב לא שומעים כלי נגינה ונהררים שלא לברך שהחיינו, מראש חודש אב

- חזון עובדיה וכדומה, את רוב ההלכות המצוינות, ולגדול הדור יש דין של רב מובהק גם אם לא למד ממנו אפילו הלכה אחת.

דעה סימן שצו סעיף ג). ולפי זה הוא הדין בנידוננו, אין לחייב את הקטן להתענות ביום ראשון. ומדברי מרן השלחן ערוך מכמה מקומות נראה שלא הכריע את החקירה אם צום דחוי הוא עיקר הצום או תשלומין, כי לגבי שבוע שחל בו מרן (סימן תקנא סעיף ד) מביא סתם ויש, ולדעת הסתם אין שבוע שחל בו, כי עקרו חכמים את הצום משבת וקבעוהו ביום ראשון. וכן מוכח ממה שכתב מרן (סימן תקנד סעיף ט) להלכה דברי הרשב"א (בתשובה סי' תקכ), שעקרו חכמים דין תענית מתשיעי והעמידוהו בעשירי, ולכן תשעה באב שחל בשבת לא נוהג בו אפילו דברים שבצינעה. ומאידך מרן (סימן תקנט סעיף ט) כתב שבעלי ברית לא משלימים תענית בתשעה באב דחוי, ומוכח שתורת תשלומין עליו, ולכן הקילו בו. וכנראה שמרן נקט להקל לשני הצדדים, מכיון שהכל דרבנן, ז"ל הכא קמדחי לה וז"ל הכא קמדחי לה! ומכל מקום שונה דין יולדת שיום השלושים שלה בשבת, שצריכה לצום ביום ראשון אם אינה מניקה.

מחלוקת רב ותלמיד

יא. הזכרנו שהרא"ש חלק על רבו המהר"ם מרוטנבורג, וכבר מצינו שמוותר לתלמיד לחלוק על רבו באיזה אופנים. בגמרא קידושין (ל): מבואר שאפילו רב ותלמיד כשמתווכחים בלימוד נעשים כאויבים זה לזה, ואת זה וסופה. כמה פעמים מצינו שרבא - האשכנזי אומרים רובא... - חלק על רבה שהיה רבו. ובגמרא שבת (קכא): לגבי הריגת צירעה בשבת, שחלק רבא בר רב הונא עם אביו. וכן בעירובין (יד). ר' יוסי ב"ר יהודה סבר כאבוה בחדא ופליג עליה בחדא. ועוד שם (לב). רבי חלק על אביו רשב"ג ואמר נראים דברי מדברי אבא, מוטב שיחדו חברים לתרום שלא מן המוקף. וכן בראש השנה (ד): לענין איסור בל תאחר, שרבי שמעון סבר ג' רגלים כסדרן, ורבי אלעזר בנו סבר חג הסוכות בלבד. וכן בבבא מציעא (י): מחלוקת רבי ואביו רשב"ג בשנים אדוקים בשטר וכו'. וכן בקידושין (לה). לענין אם נוהג איסור חדש בחול, שרבי אלעזר חולק על אביו רבי שמעון. וכן כתב מהרא"י בתרומת הדשן (פסקים סימן רלח): אמנם מה שכתבת אם אין לתלמיד רשות לחלוק על רבו באיזה פסק והוראה, אם יש לו ראיות מן הספר ופסקי גאונים היפך מדעת הרב, נראה ודאי אם הוראות ברורות קצת וצורתא דשמעתא משמע כדברי התלמיד, למה לא יחלוק, כך היתה דרכה של תורה מימי התנאים, וכו'. וכן פסק הרמ"א (יו"ד סימן רמב סעיף ג). וכן כתב הרדב"ז (סי' תצה, וסי' אלף תקלג). גם בספר עצמות יוסף (קידושין ל) כתב שהבן עם האב יכול להקשות ולתרוץ ולהסיק מסקנת ההלכה, ואין בזה משום סותר את דבריו. ומה שאמרו שלא יסתור דברי אביו - וגם לא יסכים עם אביו ויאמר לו שהוא צודק מפני שאביו לא צריך את הסכמתו - זה במילי דעלמא. והובא בפתחי תשובה (סימן רמ סק"א). גם בשו"ת שאילת יעב"ץ (ה"א סי' ה) כתב שכשיש לו ראיה יכול לחלוק על אביו.

מורא רבך כמורא שמים

יב. מענין שהש"ך (סי' רמב ס"ג, ג, יב) מחמיר שתלמיד לעולם לא יחלוק על רבו, ורק בדור התנאים והראשונים יכלו לחלוק, ואם כתב כך לפני כארבע מאות שנה, כל שכן בזמננו. ויסודו מדברי הרמב"ם (הלכות ת"ת פ"ה ה"א) שכתב בזו הלשון: ואין לך כבוד גדול מכבוד הרב, ולא מורא ממורא הרב, אמרו חכמים מורא רבך כמורא שמים, לפיכך אמרו (סנהדרין קי). כל החולק על רבו כחולק על השכינה שנאמר בהצותם על ה', וכל העושה מריבה עם רבו כעושה מריבה עם השכינה שנאמר אשר רבו בני ישראל את ה' ויקדש בם, וכל המתרעם על רבו כמתרעם על ה' וכו', וכל המהרהר אחר רבו¹⁰ כאילו מהרהר אחר שכינה

ביקרתי במקום של הגיור ליד בית שמש, עקבתי אחרי כל פרט, ואמרת להם: לא שווה כל ההכנות של הגיור בלי שהתיה אומדנא דמוכח שמקבל מצוות, לימדו את המתגיירים לומר שמקבלים מצוות, אבל אם הוא גר בקיבוץ של השומר הצעיר, לא אומרים דברים שבלב אינם דברים, כי יש לנו אומדנא שלא ישמור מצוות, רק בדיעבד אם כבר עברו וגיירו אותו, זה לא פשוט להתיר אשת איש על סמך שהגיר לא כדין.

חכם אחד כתב בספרו, שלא צריך לומר לגר שישמור את כל המצוות, מספיק שישמור שבת באיזה מידה שהיא. כלומר, שיעשה קידוש וילך אחר כך לים... הוא מגולה פנים בתורה שלא כהלכה, אוי ואבוי! בשלחן ערוך (סימן רסח סעיף ג) כתוב שקבלת מצוות מעכבת. אבל הוא מביא את דברי הרמב"ם (פ"ד מהלכות איסורי ביאה ה"ב) שכתב, שמודיעים אותו מקצת מצוות קלות ומקצת החמורות. אבל הוא לא הבין, כוונת הרמב"ם שיאמרו לו לפני הטבילה את עיקרי המצוות, וכי יאמרו לו כל תרי"ג מצוות על רגל אחת! אבל לעולם צריך לקבל עליו את כל המצוות, ואם לא קיבל את כל המצוות כולן, הגיר שלו לא מועיל.

10 דין רב מובהק הוא לא שלמד ממנו רק אותיות, אלא שלמד ממנו - משיעוריו, או מספריו

ממעטים בשמחה, ולא נושאים נשים ולא אוכלים בשר, ושבו שחל בו הוא החמור ביותר שגם לא מסתפרים ולא מתרחצים במים חמים, ולא מכבסים, ולא לובשים בגדים מכובסים¹¹.

החור באוזן משיע

טז. יש מאחינו האשכנזים שלא מתרחצים מראש חודש, ויש כאלה מי"ז בתמוז, אבל אין אפשר, באירופה ובסיביר קר מאוד, לכן נהגו אצלם להחמיר בזה בדורות הקודמים, אבל כאן בארץ חם מאוד, בפרט שיש חור באוזן והחום יותר חזק... זה בלתי אפשרי לא להתרחץ, לכן אנחנו לא מתרחצים במים חמים רק בשבוע שחל בו, אבל במים קרים מותר גם בשבוע שחל בו, ורק בתשעה באב עצמו אסור אף במים קרים.

חתן בין אבלים

יז. אחינו האשכנזים לא מסתפרים ולא מתגלחים כבר מי"ז תמוז, ובחור ספרדי שלומד בישיבה אשכנזית, טוב שינהג כמותם ולא ילך מגולה כחתן בין אבלים, הרי אין איסור להחמיר בזה.

חתן בין אשכנזים

יח. אחינו האשכנזים לא מתתנים כבר מי"ז בתמוז, אבל אנחנו הספרדים נוהגים להתחתן עד ראש חודש אב כמבואר בשלחן ערוך (סימן תקנ"א סעיף ב), ומעיקר הדין היה צריך להתיר למי שלא קיים פריה ורביה לישא אשה גם אחרי ראש חודש אב, אלא שנוהגים שלא להתחתן אחרי ראש חודש אב רק משום דלא מסמא מילתא, אינו סימן טוב להינשא באותם ימים. ולכן אם מגיע לרבנות אדם שהוא לא חזק ביראת שמים, אין לו סדר מוסר כל יום ועלול להיכשל, צריך הרב רושם הנישואין לשקול אם כדאי לעבור על המנהג כדי להציל אותו מאיסורים חמורים, בפרט כשלא קיים פריה ורביה.

להחזיר העטרה ליושנה

יט. מרן זצ"ל היה רגיל לספר כאן ביודים, שבעבר כל הרבניות בארץ היו נותנים הוראה לרושמי הנישואין לא לקבוע נישואין לאחר י"ז בתמוז, גם לספרדים. והלא קיבלנו הוראות מרן הבית יוסף, ואם כן מדוע להכריח אותנו לנהוג כדעת הרמ"א? ובגלל שאסרו להתחתן בימים אלו, נוצר לחץ גדול בימים שאחרי תשעה באב, ונאלצו לדחות את החתונה כמה חודשים לאלול או תשרי או לאחר מכן. כשמרן זצ"ל נבחר לכהן כרבה של תל אביב בשנת תשכ"ט, שינה מיד את ההוראה הזו, עם כל הכבוד לרמ"א שהיה רבן של ישראל, אנחנו קיבלנו הוראות מרן, ומנהגנו לא להתחתן רק מראש חודש אב. היה אחד מראשי העסקנים של הספרדים בתל אביב, והוא התנגד

11 בגדי זיעה כמו גרביים ולבנים מותר ללבוש מכובס חוץ מתשעה באב, מפני כבוד הבריות, אבל את הבגד העליון כגון חולצה ומכנסיים אין ללבוש מכובס בשבוע שחל בו.

לפסק של הרב והוציא מכתבים בטענה שהרב משנה מנהגים. אבל האמת שהיה צריך לטעון על אלו שקדמו למרן זצ"ל, מדוע להכריח את הספרדים לנהוג כמנהגי האשכנזים, ומאז מרן זצ"ל שינה את זה. בשנים האחרונות עשינו במועצת הרבנות הראשית רשימה מדויקת למועצות הדתיות מתי ניתן לרשום לנישואין, ולפעמים חילקנו, לספרדים כך ולאשכנזים כך¹².

גם ראש הישיבה ירקד

כ. סיפר לי השבוע בחור ישיבה אחד, שרצה לקבוע חתונה לימים הללו שאחר י"ז בתמוז, קרא לו ראש הישיבה ואמר לו: תעשה מה שאתה רוצה, אני לא מגיע לחתונה. אותו ראש ישיבה ראה שהבחור מוכן לוותר עליו ולהזמין רב אחר, קרא לו שוב ואמר לו: לא רק אני לא בא, כל החברים שלך לא יגיעו! הוא כבר פחד ודחה את החתונה לאחר תשעה באב. אבל מדוע לכפות? הרי הבחור נוהג כמנהג אבותיו וכדעת מרן השלחן ערוך, זה מעשה אשר לא יעשה! גם ראש ישיבה אשכנזי צריך לבוא לחתונת תלמידו הספרדי בימים אלו, לקדש אותו, ולגם לרקוד בחתונתו, כל אחד נוהג כמנהג אבותיו¹³.

12 השבוע הייתי בחתונה בכפר חב"ד של תלמיד חכם אחד ספרדי, וראיתי שכתוב בכתובה: דחוי ליכי "מדאורייתא", נגד דעת מרן השלחן ערוך (אה"ע סי' ס"ט סעיף ו) שהכתובה מדרבנן. אמר לי: כך פוסק הרבי מחב"ד. אמרתי לו: עם כל הכבוד לרבי מחב"ד, לא מפקקים בגדלותו, יש לנו את מרן הבית יוסף שהוא גדול מכולם, ולשיטתו זה כתובה פסולה. לקחתי עט ומחקתי את המילה "מדאורייתא", ולא צריך לקיים. איפה הקנין שצריך להיות כתוב? איפה השבועה חמורה שצריך החתן להשבע? הרי מרן הבית יוסף (סדר החליצה סימן קסט אות מו) כתב שנוהגים להשביע שבועה חמורה.

גם בצבא פעם היו כותבים לספרדים כתובות של אשכנזים, כשנבחר הרבצ"ר החדש הרב אייל קרים הערתי לו על כך, אמר לי: הרב, הרמטכ"ל והאלופים בצבא לא יבינו למה צריך כתובה לאשכנזים וכתובה לספרדים, אמרתי לו: תסביר להם. אמר: הרב יתן לי נוסח, מיד כתבתי לו נוסח מדויק, ובי"ה כבר כמה שנים יש כתובה לספרדים "ע"מ", וכתובה לאשכנזים. הכתובה של הספרדים יפה עם ציורים, שלנו יותר יפה... ולפני שנותרים לחתן את הכתובה, צריך לברר אם הוא אשכנזי או ספרדי ולפי זה לתת לו. הולכים אחרי החתן, לא משנה מאיזו עדה הכלה. בדרך כלל אשה הולכת אחר בעלה, רק מנוח הלך אחר אשתו שנאמר (שופטים יג, יא) וילך מנוח אחרי אשתו...

מרן זצ"ל גם החזיר את ההיתר של מצה עשירה, כי לדעת מרן השלחן ערוך (סימן תס"ב סעיף א) זה מותר, ואמנם דעת הרמ"א לאסור, אבל למה לכפות על כל הציבור בארץ, משהו חשב פעם לכפות אשכנזי לעשות כמנהגי הספרדים? חס ושלום, האשכנזים יוצאים ביד רמ"א, גם אם ננסה הם לא ישמעו לנו...

כל חילוקי המנהגים הם עד שיבוא משיח צדקנו, עוד מעט נזכה לגאולה - בע"ה לפני תשעה באב - יבוא משיח צדקנו וכולם יעשו אגודה אחת, כולם כדעת מרן! וכי אני אומר כך בגלל שאני ספרדי? מרן היה מרא דאתרא וכל יושבי הארץ יתבטלו להוראותיו כמו שכתב בשו"ת אבקת רוכל (סימן י"ב), אמנם האשכנזים פוסקים ביתניים כמו הרמ"א, אבל כשיבוא המשיח יפסקו כדעת מרן.

13 צריך לומר לראשי ישיבות אשכנזים - שהם תלמידי חכמים ואנחנו מכבדים אותם - לחתן ספרדי יעשו ככל מנהגי הספרדים, הן בענין שבועה חמורה, שהרי כך דעת מרן (סדר החליצה סימן קסט אות מו), והרדב"ז (ה"ד סימן אלף רצ"ב), ומהר"ש (סימן מו), והחיד"א (בשו"ת חיים שאל ח"ב סימן לח אות מח) ועוד, והן לענין שלא יעשו חדר יהוד כמו שכתב שער המלך (בפ"י מהל' אישות, קונט' חופת חתנים סוף סעיף ט), מרן החב"ב בספרו כנסת הגדולה (בשיירי או"ח סי' שלט סק"י), רבי רפאל אהרון בן שמעון בספרו נהר פקוד (דט"ז ע"ב) ועוד, וכך מנהג אבותינו בידינו.

אני מעיד על הגאון רבי שלמה זלמן אוירבך, שהוא סידר קידושין לאחים הצעירים שלנו, וביקר תחת החופה במבטא ספרדי: ברוך אתה ה', וגם שם ה' אמר בקמ"ץ כמנהגנו, וכן את כל נוסח הברכות, כי החתן יוצא ממנו ידי חובה מדין שומע כעונה. הוא היה אחד מפוסקי הדור, גאון עצום, וממנו ילמדו כולם.

באפשרותך להאזין בשידור חי לשיעורו השבועי של מרן הרשל"צ שליט"א מביהכנ"ס הידדים כל מוצש"ק. הרב המקדים בשעה 21:30, שיעורו של הרשל"צ בשעה 22:00 וכן ניתן לשמוע גם שיעורים קודמים בקו הליכות "בית מרן" 5293* שלווחה 2

השבוע זכות השיעור "בית מרן" מוקדש:

חגית בת הווה
לזווג הגון

אליהו, ידידיה יוסף, יונתן, נעמי ורחל בני חגית
לזווג הגון

לכל המעונין להגביר מפי קודשו של מורי ורבינו הראש"ל שליט"א בשיעורו השבועי להצלחה לרפואה"ש או לעילוי נשמת יקירכם **חייגו: 5290***

ניתן לשמוע את השיעור של הראש"ל שליט"א גם בתדרים החדשים של **כאן מורשת** 100.7 fm, 92.5 fm, 90.8fm ובקול חי **92.8fm, 93.00fm**

העלון להצלחתם שלי: יוסף מרדכי בן בילה איטה- הצלחה בתורה, מיכאל בן בכמל- רפואה שלמה, משה בן רחל- בריאות איטנה, שלמה בן רחל- כל הישועות, שרה בת פריחה- בריאות איטנה, אריאל רוב בת ידידה- זיווג הגון, אשר בן אסתר- זרע קודש בר קיימא, יסף בן שרה- הצלחה בכל.

הגאון הגדול רבי ברוך שרגא שליט"א
ראב"ד ורש"י וראש ב"ד י"א אור שרגא

פרשת מטות

צאן נבנה למקננו, ורק אחר כך "וערים לטפנו". אמר להם משה רבינו ע"ה (להלן פסוק כד) "בנו לכם ערים לטפכם וגדרות לצנאכם" - תקדימו את העיקר, קודם תבנו לכם ערים לטפכם, ורק אחר כך גדרות לצנאכם.

כל אדם צריך לשים בראש מעייניו את הילדים, לדאוג להם ולחנכם בדרך ה', וזה הדבר העיקרי שהוא קודם לכל, כמו שאמר הקב"ה על אברהם אבינו (בראשית יח ט) "כי ידעתי למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה'", הקב"ה אהב את אברהם בגלל שחינך וציווה את בניו ואת ביתו אחריו ללכת בדרך ה'.

ולכן צריך להסביר להורים שהם צריכים לשלוח את ילדיהם למוסדות של תורה ויראת שמים, שלא יחשבו שמספיק החינוך שנותנים להם בבית, כי מי ששולח את בניו למקומות לא טובים, כמה שירצה שיהיו יראי שמים זה לא יעזור לו כלום. משל למה הדבר דומה, לאדם שרוצה לשלוח את בנו לכותל המערבי שמגיע לשם קו מספר 1, ובמקום לשלוח אותו בקו 1 מכניס אותו לקו 11 ואומר לו תלך לכותל המערבי, אין ספק שהוא לא יגיע לכותל, אלא למחנה יהודה או גבעת שאול. לכן מי שרוצה שבניו יהיו יראי שמים צריך לשלוח אותם בקו הנכון, להכניס אותם למוסדות של תורה ויראת שמים, וכך יזכה לראות מהם נחת.

להשיג את ספרי הרב שליט"א בטל' 054-8463097 דוד

המקובל האלקי
רבי יהודה פתיה זיע"א
ידוע מעלת פדיון הנפש
שכנחתי להסיר מבני אדם חולי, צרה ויגון, וטוב וראוי לעשות פדיון נפש

מתוך דברי קודשו של
הגאון הגדול רבי ברוך שרגא שליט"א
בעניין חשיבות פדיון נפש

"והיא סגולה בדוקה ומנוסה
לרפואת החולים"

רבי אגודת "בית מור" עורכים פדיון נפש לכל שם ושם.
להעברת שמות שלכם ובני משפחתכם **חייגו 5290***

כתב ע"י הרה"ג רבי משה והב שליט"א
רב מחלבות סטראים - ישראל ומנהל מחלקת הכשרות והמזון נהרית

לשמור על קדושת עיניו. בעשרות השנים האחרונות יצא מביתו פעמים בודדות בלבד. את דרכו יוצאת הדופן בפרישות מאירועים ציבוריים קיבל מאביו, רבי מאיר אבוחצירא זצוק"ל, שנהג כך בשבתו באשדוד.

איך זכה רבי אלעזר למעלות כה רמות בקדושה? מסופר, שכאשר נולד ילד אצל משפחת אבוחצירא נהגו לשאול את הבבא סאלי זצוק"ל איזה שם להעניק לו. לפני לידתו של רבי אלעזר, ראה ה'בבא סאלי' בחלומו את התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ששאלו: "מדוע אין בכל משפחתך השם 'אלעזר' על שם בני התנא רבי אלעזר?". הבטיחו ה'בבא סאלי' כי הנכד הבא שיוולד יקרא ע"ש התנא רבי אלעזר בר - יוחאי, ואכן כך היה. בשעת הברית קרא עליו הבבא סאלי את הפסוק "עין לא ראתה אלוקים זולתך", שיש בו ראשי תיבות 'אלעזר'. מכאן נלמד את שורש נשמתו הגדולה של רבי אלעזר אבוחצירא, שעיקר גדולתו הייתה כאמור שמירת העיניים, ואכן התקיים בו בשלימות הפסוק, כי לא ראה דבר, זולת המציאות האלוקית המחייבה ומהווה את העולם.

בתאריך כ"ז בתמוז תשע"א, לתדהמת כולם, נרצח רבי אלעזר אבוחצירא ע"י בן עוולה בביתו בעת קבלת קהל בעיר מוגוריו באר שבע כשהוא בן 62 שנים, והתקיים בו הפסוק "יש צדיק אובד בצדקו". רבי אלעזר נטמן במרומי הר הזיתים בירושלים, זכותו תגן עלינו. בלווייתו, שנטלו בה רבבות בני אדם המומים מצער, הוכתר בנו הבכור רבי פנחס אבוחצירא שליט"א לממשיך דרכו הקדושה והמפוארת.

"וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה ה' (לב. ב).
הגמרא במסכת פסחים (נ:): שואלת סתירה בין הפסוקים, כתוב אחד אומר (תהלים נז יא) "כי גדול עד שמים חסדך", משמע רק עד השמים ולא יותר, וכתוב אחד אומר (שם קח ה) "כי גדול מעל שמים חסדך"? ומתרצת הגמרא: כאן בעושים לשמה, וכאן בעושים שלא לשמה. מי שמקיים את התורה לשמה נאמר עליו "כי גדול מעל שמים חסדך", ומי שמקיים שלא לשמה, עליו נאמר "כי גדול עד שמים חסדך".

ולכאורה קשה, הלא גם "עד שמים" זה שכר גדול עצום מאוד, ומה התוספת של "מעל שמים חסדך"?

ועוד, מה המשמעות של "עד שמים" או "מעל שמים", וכי השכר מגיע עד השמים או מעליהם?

ושמעתי מראש הישיבה הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל שאמר בשם ראש הישיבה הגאון רבי עזרא עטיה זצ"ל, כי יש הבדל גדול בין "עד שמים" ל"מעל שמים", אמנם גם "עד שמים" הוא שכר גדול, אבל רק בדרך הטבע, במסגרת הטבעית של הבריאה. אך מי שלומד לשמה וזכה לבחינה של "מעל שמים חסדך" - למעלה מן הטבע, שכל הבריאה משועבדת לו והוא יכול לפעול גם בדברים שהם נגד הטבע, צדיק גוזר והקב"ה מקיים.

מכאן אנו למדים כמה גדולה מעלתו של אדם העושה מצוה לשם שמים, שכל כוונתו לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו, שיש לזה ערך גדול הרבה יותר ממי שעושה מצוה עם כוונה נוספת שלא לשמה. וזה מה שאמר משה רבינו ע"ה לראשי המטות, שילמדו את בני ישראל "זה הדבר - אשר ציוה ה'", כל דבר ודבר שאדם עושה, יעשה אותו רק בגלל שכר ציוה ה', בבחינת "בכל דרכיך דעהו" (משלי ג).

ובזה יבואר מה שכתוב בפסוק הבא (פסוק ג) "לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה", מי שהוא בגדר "לא יחל דברו" - שכל מעשיו קודש לה' לשם שמים ואינו מחלל אותם בשום תערובת של חול, יזכה ל"ככל היוצא מפיו יעשה" - שכל היוצא מפיו יתקיים, צדיק גוזר והקב"ה מקיים, ואפילו בדברים שהם למעלה מגדר הטבע, בבחינת "כי גדול מעל שמים חסדך".

"ויגשו אליו ויאמרו גדרות צאן נבנה למקננו פה וערים לטפנו" (לב טז).

אמרו רבותינו ז"ל במדרש (בר"כ טו): בני ראובן ובני גד הקדימו את הטפל לפני העיקר, שדאגו קודם כל לצאנם ורק אחר כך לילדיהם, שבתחילה אמרו "גדרות

בעקבות רבותינו
הדליקו נר
לכבוד נשמת הצדיק זצוק"ל

המקובל הצדיק רבי אלעזר אבוחצירא זצוק"ל

ביום שלישי הבא כ"ז בתמוז יחול יום פטירתו של המקובל הצדיק רבי אלעזר אבוחצירא זצוק"ל.

רבי אלעזר נולד ב-ד' אב תש"ח בעיר ריסאני שבמחוז תפילת במרוקו לאביו המקובל הצדיק רבי מאיר אבוחצירא זצוק"ל, בנו של רבנו רבי ישראל אבוחצירא זצוק"ל (הבבא סאלי). בעודו ילד התייתם רבי אלעזר מאמו מרת שמחה ע"ה. בהיותו נער למד בישיבת 'תומכי תמימים' בקזבלנקה שבמרוקו.

בשנת תשכ"ז עלה לישראל וקבע את מקום משכנו באשדוד, למד בישיבת 'הרמב"ם' ובישיבת 'פורת יוסף' בירושלים.

לאחר פטירת סבו הגדול 'הבבא סאלי' זיע"א, החל לקבל קהל מכל החוגים והעדות, והעניק ברכה, עצה ותושיה בכל תחומי החיים. פשוטי העם ויודעי שם שיחרו לפתחו. בין המפעלים הרבים שהחזיק היו כולל גדול של אברכים ובית תמחו'. אורח חייו האישי היה ספגני וצנוע. רבי אלעזר נודע כצדיק גדול וקדוש ומלומד בניסים.

רבי אלעזר היה ידוע במיוחד בסגפנותו ובשמירת העיניים המופלגה שלו.

מתחת לביתו הייתה מנהרה שהוליכה אותו מביתו לבית הכנסת ובחזרה, כדי

העלון להצלחתם של: יפה בת סימי- פרנסה וזיווג הגון, לאה הבת קרונית- חזרה בתשובה, לינוי בת יפה- הצלחה וזיווג, רוני עור בן פרידה- הצלחה בכל, משה בן שרה- זיווג הגון, פנינה בת עליזה- כל הישועות, רות בת אביבה פרידל- זיווג הגון, רחל בת עופרה- כל הישועות, שלומי בן חווה- כל הישועות, שני בת רותית- הצלחה בכל.

הרה"ג רבי ישראל לורי שליט"א
במיתו הקדושה כרדיו קול חי בתוכניתו של הרב בן לולו
כל יום חי בשיעה 1330

שאלה: עיתונים שמחלקים בחינם בתיבות הדואר האם מותר לאדם לקחת את אחד העיתונים מתיבות הדואר שאינו שלו?

תשובה: יש לדון האם ברגע ששמים את העיתון בתיבת הדואר זכה הדייר שהתיבה שלו בעיתון, או דילמא כיון שהגמרא במסכת בבא בתרא דף פ"ה. אומרת שאדם לא זוכה במתנה אם שמו לו בחצר שאינה משתמרת וכיון שתיבת דואר אינה משתמרת יהיה לכאורה לומר שלא זכה בזה בעל תיבת הדואר כל זמן שלא לקח את זה משם וממילא כל אדם יכול לקחת את זה.

ועוד שגם אלו שמחלקים את אותם העיתונים מטרדם כדי לפרסם כל מיני דברים ועכשיו שאותו אדם לקח את זה זה ממילא זה הפרסום.

ולכן לפי האמור יהיה מותר לכל אדם לקחת את אותם עיתונים אפי' בלי רשות. אבל דברנו בזה עם הרה"ג שלמה עמר שליט"א (חתנו של רבי יעקב שיכני שליט"א) והורה שיש להימנע מלעשות כן וטעמו משום שהנתיבות בחו"מ סי' ר' אות ג' כתב שדבר שהוא מוקף בגדר חשיב לחצר המשתמר וכיון שתיבת הדואר כן מוקפת במחיצות ממילא חשיב לחצר המשתמרת ואז ברגע ששמו לו את העיתון בתיבה הוא זכה בזה ואין רשות לקחת לו את זה משם בלי רשות.

שאלה: אדם שרוצה לתפוס מקום בחתונה בשביל חברו האם מותר לו לעשות כן ואפי' שזה בה על חשבון אנשים אחרים שבאים לפניו?

תשובה: איתא במשנה במסכת פאה בפר' ד' מ' שליקט את הפאה ואמר הרי זו לפלוני עני ר' אליעזר אומר זכה לו וחכמים אומרים יתנו לעני הנמצא ראשון, ופסקה הגמ' בגיטין יא: כדברי חכמים שאמרו שיתנו לעני הנמצא ראשון, וכן אמר רבי יוחנן התופס לבעל חוב במקום שחייב לאחרים לא קנה. וכך פסק הרמב"ם פ"ב מהל' מתנות ענים הל' י"ט.

ולפ"ז בנדון דידן נראה שיהיה אסור לאותו אדם לתפוס מקום בחתונה בשביל חברו באופן שזה בה על חשבון אנשים אחרים שיקדימו את חברו.

אבל להלכה: נראה שודאי בנדון דידן יהיה מותר לתפוס לחברו מקום בחתונה (ואפי' שזה על חשבון אנשים אחרים שקדמו לו) והסיבה לכך שמה שהמשנה בפאה אמרה שאסור לשמור מהפאה לחברו משום ששם הזכיה היא בגדר שכל הקודם זוכה, משא"כ בנדו"ד כיון שהזמינו את חברי גם לאותה חתונה אז זיכו בשבילו מקום לכן יהיה מותר לשמור לו מקום.

אקטואליה בהלכה

הרב אברהם דניאל שליט"א
רב במרכז הליכות 'בית מדר'

נמאס יפלטנו לחוץ ואם הוא מאכל נמאס יסלקו לצד אחד ויברך.
שאלה: אישה שיש לה על ציפורניה לקח או טבעת או שעון או שיש לה צבע על ידיה כגון: חנינה או דיו וכד' האם הדבר נחשב להציצה לדין נטילת ידיים של הבוקר או של סעודה?

תשובה: צריך להיזהר מאוד בדברים שגורמים להציצה בנטילת ידיים שכן יכולה לבוא לידי ברכה לבטלה, אבל יש דברים שאינם ציצה אף שהם גורמים שלא יגיע המים לבשרו של האדם, וכתב מרן השו"ע (סימן קס"א סעיף ב') כל דבר שאינו מקפיד עליו אינו חוצץ, ואם דרכו להקפיד חוצץ, וכל האמור הוא דווקא שיש ממשות מהצבע ולדין שלנו: אישה שיש על ציפורניה לקח הדין שאינו חוצץ והטעם לפי שהיא לא מקפידה על כך אלא להיפך שחפצה בכך אבל אם נסדק הלק או שירד מעט והיא מקפידה שלא יהיה כך צריכה להוריד אותו לגמרי או להוסיף עליו, והוא הדין לאדם שיש לו צבע על ידו שאם מקפיד עליו ויש ממשות הרי הוא חוצץ ואם אינו מקפיד עליו או שאין ממשות אינו חוצץ, ועיין עוד בילקוט יוסף (בסימן קס"א עמוד פ"ג)

שאלה: אדם שהכניס לתוך פיו מאכל או משקה ולא בירך כיצד עליו לנהוג?

תשובה: בגמרא בברכות (ל"ה.) ת"ר אסור לו לאדם שיהנה מן העולם הזה בלא ברכה, וכל הנהנה מן העולם הזה בלא ברכה מה יעשה? ילך אצל חכם וילמד אצלו כדי שלא יבוא לידי איסור, אמר רבי יהודה אמר שמואל כל הנהנה מן העולם הזה בלא ברכה כאילו מעל ע"כ, ולכן צריך להקפיד מאוד מאוד בדיני ברכות, ומה טוב ומה נעים שכל בר ישראל הן איש הן אישה יקבעו לעצמם ללמוד הלכות ברכות בכל יום זמן מה שכן אחד המרובה ואחד הממעיט העיקר שיכוון את ליבו לשמים, ולדין שלנו כתב מרן השו"ע (סימן קע"ב סעיף א.) אדם שהכניס לתוך פיו בלא ברכה בולעו ואינו מברך עליו ברכה ראשונה ועיין במגן אברהם שכתב דווקא אם סיים לשתות ולא נשאר לו עוד אבל אם נשאר לו עוד יברך עליו ברכה ראשונה וברכה אחרונה, ובסעיף ב' כתב: אדם ששכח והכניס אוכלים לתוך פיו בלא ברכה אם הוא דבר שלא נמאס יוציאו מפיו ויברך ואם הוא דבר שנמאס אם יפלטנו לחוץ כגון: אבטיח ענבים וכדו' יסלקו לצד אחד בפיו ויברך.

לסיכום: אם הכניס לפיו משקה בולעו ויברך על הנותר, ואם הוא מאכל שלא

המנגו / המשך

פינת בריאות
אתם שואלים והמומחים עונים במייל:
betmaran1234@gmail.com

7. תורם לפעילותה התקינה של מערכת העיכול - לסיבים התזונתיים הרבים הנכללים במנגו יכולות ואיכויות רבות, כשאחת נוספת מהן טמונה באפשרותם לסייע לתהליך ולמערכת העיכול. אכילת סיבים מאפשרת לנו לחוש מלאים ושבעים לאורך זמן רב יותר, וכן מונעת עצירויות, שומרת על המעי הגס שלנו נקי ומסייעת לו לעבוד בצורה אופטימלית.

בנוסף, מכיל המנגו מספר אנזימים חשובים שמאפשרים לעכל הכלכה חלבונים וחומרים נוספים, ובכך צריכתו של הפרי משרתת את תהליך העיכול בכללותו.

8. מונע מחלות לב - כפי שכבר הבהרנו, נוגדי החמצון, הנמצאים בשפע במנגו, הם בעלי תפקיד משמעותי ברבים מהתהליכים המתרחשים בגופנו. גם עבור תפקודו של הלב הם חשובים ביותר מאחר והם נלחמים באותם רדיקלים חופשיים הגורמים למחלות ובעיות לבביות שונות.

על פי מחקר שנערך, המנגו מכיל כמות גדולה של מינרלים ופויטוכימיקלים בעלי השפעה חיובית על צמצום של שומנים וסוכרים בגוף, שני מרכיבים חשובים מאוד לווסת על מנת למנוע אירועי לב כאלו ואחרים. בנוסף נמצא כי המנגו תורם להורדת רמת הכולסטרול בדם, ועוזר בהפחתת לחץ הדם.

8 יתרונות בריאותיים של מנגו

5. מחזק את הראייה ואת בריאות העין - העין האנושית היא אחד מהאיברים העדינים והחשובים ביותר בגופנו, ובכל הקשור לבריאותו של האיבר המשמעותי הזה, במנגו ויטמין A נמצא בשפע, הוא אחד הוויטמינים החשובים ביותר עבור תפקודה התקין של רשתית העין, וחוסר ממנו עלול לגרום ללקויות ראייה ואפילו עיוורון במקרים חמורים. לכן, צריכת המנגו - הכולל מעבר לוויטמין זה גם בטא-קרופן שמשפר באופן משמעותי את יכולות הראיה - היא מומלצת ביותר עבור שימורן ושיפורן של היכולות החזותיות של העין.

6. מסייע בהורדה במשקל - במחקר שנערך שהתמקד לא רק בפרי עצמו, אלא גם בקליפתו, התגלה שגם לה יש כמה יכולות בלתי מבוטלות בכל הקשור לדיאטה וצמצום במשקל. הסוד טמון בפויטוכימיקלים המצויים בשפע אך ורק בצד החיצוני של הפרי, והם "מחסלי שומן" טבעיים ומוכחים. בנוסף, מחקרים אחרים הראו כי צריכה של פירות וירקות עשירים בסיבים תזונתיים, ממש כפי שהמנגו בורך בהם, מסייעת בהורדה במשקל, זאת מכיוון שביכולתם לצמצם את צריכת המזון העודפת באופן כללי ועל ידי כך לקדם כל סוג של דיאטה.

לחיות עם האמונה

הרב הנאון רבי יעקב לוגאסי שליט"א
רב מדרשיית "בית סוף" ונחבר סדרת הספרים "ני לגלילי ועוד..."

לב נשבר מחובר לביטחון בה'

ידוע שלב נשבר הינו חיובי, כמאמר הפסוק "לב נשבר ונדכה אלוקים לא תבוזה". אבל איך אדם שמחד צריך לבטוח בה' ולחוש רוגע, יהיה לו במקביל גם לב נשבר לפני ה'?

אין בכך שום סתירה. אדרבה, דווקא בגלל שהאדם חש רוגע מצד בטחונו בקב"ה, יש לו לב נשבר. והיאך? כאשר האדם טובע מעצמו בצער "מדוע אני עושה מספיק עבור הקב"ה, שאני כה תלוי ובטוח בו?! מדוע אני עושה דברים כנגדו?!", וזה מצורף עם מידת הביטחון, אזי התערובת הנפלאה הזאת מצילה את האדם מהעצבות השלילית. לב נשבר מחובר לביטחון, ולכן הוא חיובי, ואילו העצבות מנותקת מהביטחון ולכן הינה שלילית.

להלן כמה הבדלים להכיר אדם עם לב נשבר לעומת אדם עצוב. בעל לב נשבר חי בתקווה כי לבו צמוד לביטחון, ואילו אדם עצוב מאבד תקווה, כי הוא מנותק מהביטחון, ואז נכנס לייאוש.

בעל לב נשבר דאגתו בלבו, אבל צהלתו בפניו. העצוב דאגתו בלבו ובפניו, מפני שאינו מחובר לביטחון, וממילא בהכרח שדאגתו תיראה גם בפניו. בעל לב נשבר חש השתפכות הנפש בתפילתו, מכיוון שאינו מאבד את הביטחון. יש לו לב נשבר מחמת תביעותיו מעצמו, שעליו לתקן את מידותיו. ומכיוון שהביטחון חי אצלו, הוא חש זרימה בתפילתו, ואילו העצוב אטום מלהתפלל.

בעל לב נשבר, דאגותיו בעבודת ה', לא מפריעות לו לתפקד בסדר יומו, ואילו

העצוב משותק. בעל לב נשבר הינו חי, יש לו תקווה ולכן הוא משתדל לחפש תמיד עצות להציל את עצמו, ואילו העצוב מיואש מהצלתו.

כשאתה אומר פרק אמונה לבעל לב נשבר, אתה מחיהו, כי הוא מחובר לאמונה בה', ואילו העצוב אטום מלהתחבר לאמונה. בעל לב נשבר ירא לחטוא, מפני תקוותו שהוא יכול לתקן. ואילו העצוב, המיואש מתקוות התיקון, כבר אינו ירא לחטוא, ואחריתו מי ישרנו.

בעל לב נשבר מרבה בלימוד תורה ובעשיית חסד, כי הוא חי עם אמונה ותקווה. לעומת זאת, העצוב אינו מאמין בישועתו, גם לא בדרכי תורה וחסד, שיוכלו לעזור לו במצבו. בעל לב נשבר חש קרוב ואהוב לה', לעומת העצוב שחש שנוא ורחוק מה'.

בעל לב נשבר מסתכל על חסדי ה' שנמצאים בתוך בעייתו. בתוך הצרה הוא רואה, שברוך ה', טוב לו פה ושם. לעומתו העצוב מתמקד רק בחסרונות, וכך נכנס לתוך רשת העצבות שפרס לעצמו בהתנתקות ממידת הביטחון. אין סתירה בין לב נשבר לביטחון. ואדרבה, לב נשבר זה מצב מצוין, שבו האדם משיג על דרכיו ונכנע לקב"ה, רואה את טובותיו, מדבר עם כולם ברוח שפלה, מכיוון שהוא חש את תלותו בקב"ה. מחד יש לו את הרוגע של הביטחון, ומאידך את הכניעה, וגם כאשר הוא רואה את מחדליו הוא אינו מתיאש, ואדרבה שברון לבו מעניק סיכוי אמיתי לתיקונו.

ניתן לשמוע כל יום 5 דקות של אמונה יומית *5293* שלוחה 3

אתגרים בחינוך

הרב אברהם ברזילאי שליט"א
י"ר ט"ו אתגרים בחינוך ומגיש תוכנית קידוד שקופים ברדיו 'קול חי'

לא להודיע ולא להתריע!

צלצול טלפון. "שלום, זה הרב ברזילאי?" "הרב" - לא. ברזילאי - כן. "לא משנה, העיקר הגעתי לרב מ"קירות שקופים?" "כן" אישרתי. "תראה יש לי שאלה: הבת שלי לא שומעת בקולי, כמה שאני מדברת איתה שום דבר לא עוזר - הילדה פשוט לא ממושמעת!" "כמה בדיוק מתבטא הקושי?" שאלתי.

"בעיקר בנושא הלבוש. אתה לא יודע כמה מלחמות יש לי איתה על אורך החצאית, על השרוול ובכלל על כל הסגנון שכבר נראה רחוק מצורה של בת בית יעקב. מה אני אגיד לך, נסיתי ללכת איתה בטובות, לא עזר. ניסיתי לאיים עליה בסנקציות, גם לא עזר. הילדה פשוט לא ממושמעת, עושה מה שבא לה. היא אומרת 'את צריכה ללמוד לקבל אותי כמו שאני, ככה אני וזהו. אל תגדי לי מה לעשות כי זה לא ילך'."

'פשוט... מה את אומרת. ככה?..' "אתה קולט איזו חוצפה... אין, הדור הזה זה משהו הזוי... בקיצור כבוד הרב, מה אני עושה איתה?.." חשבתי קלות ואז אמרתי: 'רגע, שאלה אחרונה: בת כמה בדיוק הילדה?' "בת ארבעים ושתיים, נשואה פלוס שישה ילדים!"

נמצאים אנו בתקופת 'בין המצרים'. הנה רק השבוע צמנו את תענית יז בתמוז. חז"ל אמרו: 'חמישה דברים אירעו את אבותינו ב"ז בתמוז: נשתברו הלוחות, בוטל התמיד, הובקעה העיר, שרף אפוסטמוס את התורה והועמד צלם בהיכל'.

ארבעה דברים מתוך החמישה מאוד עצובים וממש לא היו תלויים בנו, אך יש דבר אחד ממש תמוה והוא 'נשתברו הלוחות' - הלוחות לא 'נשתברו', מישהו שבר אותן - משה רבינו. למה הוא עשה לנו זאת?..

משל למלך שנשא אשה וכתב לה כתובה ונתנה ביד השושבין. לאחר ימים יצא עליה שם רע. מה עשה השושבין? קרע את כתובתה.

אמר 'מוטב שתהא נידונת כפנויה ולא כאשת איש'. כך עשה משה. אמר, אם אין אני משבר את הלוחות אין לישראל עמידה. שנאמר 'זובח לאלוקים יחרם'. מה עשה? שברם! אמר משה להקב"ה "לא ידענו מה כתוב בהם..."

מי לנו גדול ממשרע"ה, מורה הדורות, שהבין שלפעמים כדאי דווקא לא להתרות ולא להודיע את דברי התורה אם יש סיכוי שהם יביאו על השומע עונש כבד במקום תיקון.

לא סתם חז"ל הגדירו את החינוך בגיל, 'גיל חינוך'. וכשם שיש מצוה לומר דבר הנשמע כך יש מצוה שלא לומר דבר שאיננו נשמע.

אמרתי לאותה אמה "הבת שלך כבר בת ארבעים ושתיים. מזמן חצתה את גיל החינוך, מה את עוד רודפת אחריה?.. הלא עדיף לשבר את הלוחות ולומר 'לא היו יודעים מה כתוב בהם'. מאשר להמשיך ולבקר את הילדים עדי קנה ושיבה. הבה נאמן את שלושת השבועות הללו לחיזוק ההתבוננות והפנמת תובנות טובות יותר לחיים, אמן."

סיום הזוהר בפעם השנייה!!!

ממשיכים במיזם הענק לסיומי ספרי הזוהר

קח על עצמך דף אחד והייה שותף בסיום הזוהר
> חייג עכשיו *5293* שלוחה 3 <

העלון להצלחתם של: אליה בן ירונה- זיווג הגון, אריאל בן זהבה- ברכה והצלחה, בנימין בן ישראל עוזרי- בריאות הנפש והגוף, בת ציון בת שושנה- זיווג והצלחה, גיא בן שרון- חזרה בתשובה, גיל רפאל בן גרסיה מרסל- רפואה שלמה, גילי בן שולמית- הצלחה ובריאות, אילה תקוה בת רות חוה- זיווג הגון, אילן בן רבקה- רפואה שלמה.

בחסדך בטחתי

הפתרון לקנאה

"טוב עין הוא יברך" (משלי כב, ט). שלמה המלך מלמד אותנו שאם יהודי שמח כשרואה שטוב לאחרים, הבורא יתברך מיטיב לו בברכה במידה כנגד מידה. הוא רוצה שתשרה הברכה בבית חברו, ולכן מחזיר לו השם יתברך ברכה בביתו שלו. אבל ישנו גם צד שני: אם הוא צר עין על חברו חלילה, יקבל את ההפך מהברכה במידה כנגד מידה. אם אדם מייחל לכישלון של חברו, הקב"ה ממהר לתת לו את מה שיחל לחברו. וכבר למדונו חז"ל (בבא קמא צב:): "כל המתפלל על חברו נענה תחלה".

הסבות לקנאה, שלוש סיבות עקריות גורמות לקנאה בזולת:

*האחת - המחשבה שאם יהיה לנו את מה שיש לחברנו, מצבנו יהיה טוב יותר, ונוכל לעבוד את הבורא בנחת ובשלוח. מסבה זו צוותה עלינו התורה הקדושה (שמות כביד - דברים ה, יח): "לא תחמד אשת רעך". ואם התורה מצוה שלא לחמד אשת חברנו, ודאי שיש בנו משהו מן החמדה. האדם חושב בלבו: "לו הייתי מתחתן עם אשת פלוני המדברת בנחת, הבית שלהם כל כך מסודר, והיה לי טוב יותר מאשר עם אשתי המדברת בקול גבוה. אם תהיה לנו דירה יפה כמו לחברנו, תהיה לנו הרחבת הדעת לעבודת הבורא".

כך גם הדבר לגבי ילדים. האדם חושב: "לו היו לי ילדים רגועים כמו לחברי, הייתי מגדלם להיות תלמידי חכמים; אם הייתי גבוה בגובה של מטר תשעים כמו חברי, הייתי מקובל יותר בחברה ומשכנע יותר בהופעתי. ואין ספק שאם היה לי קשרים משפחתיים כמו לכן של... הייתי היום ראש ישיבה מפורסם".

*סיבה שנייה - המחשבה שכל מה שהחבר מקבל גורעת את הקבלה מאתנו. אם הוא קנה דירה נאה, כאלו הוא קנה אותה על חשבוננו; ואם קבל חכמה יתרה בודאי החסיר משהו מאתנו; ואם קונים רבים פונים לקנות מחנותו של חברו, הוא מרגיש שהפנייה לחנות חברו מפחיתה מלקוחותיו.

כך הוא הדבר בכל הענינים בחיינו, אנו חושבים שהצלחת האחר באה על חשבוננו.

*סיבה שלישית - היא מידת הגאווה, דרכו של הגאווה לרצות להיות מעל כולם. שורש המילה גאווה הוא מלשון 'גאות', כלומר גבוה. אם יראה הרב שלשעור של רב פלוני באים יותר תלמידים מאשר לשעור שלו, מיד נכנסות הגאווה והקנאה בלבו ואומרות, "לא מגיע לו יותר תלמידים ממני, אני טוב יותר ממנו, אלא ש..."

אם יראה שחברו לחדר בישיבה התחתן עם אשה טובה יותר (לדעתו) ממנו, מיד יגיד בלבו: "חברי קם בקושי בבוקר לתפילה, ובזמן הסדר היה מבלה בחדר הקפה יותר מאשר בבית המדרש".

וכך יהיה כשנולדים לחברו בנים והוא עדין לא נפקד, מיד יטען בלבו בודאי שהפקידה היא בזכות אשתו או כל סבה אחרת. והעיקר שהמקנא הוא טוב יותר מהשני.

נכון הדבר שגם הקנאי אינו מקנא במשהו שהוא הרבה למעלה ממדרגתו, אבל בגלל הגאווה שבלבו ינסה להטיל דופי בהצלחת כולם. חיינו אינם חיים משום שהצלחה של כל אדם מכניסה בלבו את רגש הקנאה, וקשה לו לקבל שיש מישהו יותר טוב ממנו.

(מתוך הספר יגל ליבי - הרב יגאל כהן שליט"א)

גלתנו יהודה מענה... כל רדפיה השיגוה בין המצרים

תפילה לבנית בית המקדש

יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, שתאיר פניך אלינו ותעזרנו לקומם את מקדשך השמים ולבנותו מהיריסותיו. רחם נא עלינו ותן בלבנו לקיים את מצות בנין בית המקדש, כמִוִּטְפָן אֲשֶׁר הִקִּים מֹשֶׁה,

כִּמְקַדֵּשׁ אֲשֶׁר בָּנָה שְׁלֹמֹה בְּהַר הַמִּזְבֵּיחַ וְכַאֲשֶׁר עָשׂוּ יִשְׂרָאֵל בְּשׁוֹכֵם מַגְלֹת בְּבֵל לִירוּשָׁלַיִם. וְכַהֲנֵיךְ הַקְּדוֹשִׁים יָבוֹאוּ אֶל הַבַּיִת הַזֶּה לְהַקְרִיב תְּמִידִים וּמוֹסָפִים כְּהַלְכָתָם, וְהַלְוִיִּים יִתְּנוּ קוֹלָם בְּשִׂירָה עַל הַדּוֹכָן, וְשֵׁם נִעְלָה וְנִרְאָה וְנִשְׁתַּחֲוָה לְפָנֶיךָ שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה, וְשֵׁם נִעְבְּדֶךָ בִּירְאָה בְיָמֵי עוֹלָם וּבְשָׁנִים קַדְמוֹנוֹת.

[יש להתפלל תפילה זו בכל יום]

התחברו לשיעורי תורה מיוחדים על ימי בין המצרים 5293 * שלוחה 8

העלון להצלחתם של: דורין בת שרה - זיווג הגון, חיה בת שמחה - רפואה שלמה, חיים זאב בן שיינא גיטא - חזרה בתשובה, הדר בת נוגה - הצלחה בכל, הילה בת תקווה - בריאות ונחת מהילדים, זהבה בת בלה-בריאות, זהבה בת חנה - רפואה שלמה, חדוה בת יפה - זיווג הגון, חה סבת לוויה - הצלחה בכל, חיה בת בתיה - רפואה שלמה.